

Ternyák Géza felébred. Amint résnyire kinyitja a szemét, és meglátja a sötétítőfüggöny résein beáramló fényt, mintha üvegcserepeket dobnának az arcába, fáj kegyetlenül. A nyelve, a torka, az agya is. Gyorsan becsukja a szemét.

84 Oborny Beáta

PORMACSKA

Nem emlékszik a tegnapi napra, a mai pedig még nem létezik. Próbál ebben az állapotban maradni, amíg csak lehet. De nem lehet, mert a sza-

kadt függönyön és a gyűrött szemhéjon át is besüt a nap, táncolnak a fénypázmák. Nézi őket a szemhéján át. Mit mozog ez a rohadt függöny? Még ha lenne pénz befűteni, nem mondom, áramlana a meleg, na, akkor lehetne mozogni, hülyék! Máris felbosszantotta magát. Ebből nem lesz visszaalvás.

Egy darabig a lélegzésre figyel. Ki és be, kicsit fáj, de egész jól megy!

Jobb híján, még mindig csukott szemmel, nekiáll leltározni. Tudata keresgéli, lassan összerakja a végtagjait is. A lábak... hát igen, sajnos cipőben. Pedig hányszor megfogadtam, hogy legalább ezt leveszem, mikor hazajövök. De a nagy elhatározások alkoholban oldódnak! Alkoholban minden oldódik, gondolja dévajul. Pedig vegyész mérnök múltjából még tudja, hogy ez nem igaz. Nem baj, ez már végképp nem.

A karok rendben vannak, habár túl sok a ruhanemű, össze-vissza terekedve. Az egyik kar el is zsibbadt, de most nincs türelme végiggondolni, hogy a jobb vagy a bal. A törzs, az a legrosszabb, sajnos. Renitens belső szervek tömkelege. Kavargó gyomor, feszülő húgyhólyag. Itt már végképp nem én vagyok az úr. Ti győztetek, gondolja nekikeseredve. Zsiger. Zsugor. Máj. Yours. Már nem az enyém! Nem kell! Doktor úr, magának adom! Szállonganak a gondolatai, mint a por. Sehonnan sehová.

Hogy is hívják azt, amitől az ember meglátja az apró porszemeket? Na, itt van a nyelvemen! Tanultuk. Besüt a vékony fénysugár a függöny résén, a porszemeken szóródik a fény, és igen, láthatóvá válnak a porszemek, akkor is, ha nagyon kicsik. Tyndall-jelenség! Na ugye, megvan! Úgy hangzik, mint egy skandináv istennő neve. Tyndall. Tündér. Portündér, az kellene, hogy segítsen rajtam. Vagy elég lenne egy porhüvely. Ezen felkuncog. Csakhogy nincs már három kívánságom. Nincs már kívánságom egy sem. Még egy szerv, aminek annyi.

Nem meri elhinni, hogy ha kinyitja a szemét, láthatja a Tyndall-jelenséget. Pedig sokszor látta már, kiskorában. Elképzei az egykori sötétítőfüggöny résein beáramló fényt, a nehéz rózsafa-illatú szobát, a vékony fénysávban kavargó port, ami izgalmas, és órákig el lehet nézni. A kis tudós, dicséri nagymama. Itt rózsafa-illat helyett bűdös van, sajnos. De porból nincs hiány! Felbátorodva, lassan kinyitja a szemét.

Éles csíkok, pászmák hasogatják a szobát. Mintha máris rácsokkal vennék körül, sarokba szorítanák, elkerítenék, pedig még föl sem kelt. De a fénypászmban, igen, ott kavarog a por! Szép ahogy áramlik, örvénylik céltalanul. Sehonnan sehová.

Mi lenne, gondolja, hogy ha mégiscsak lenne ebből valami? 85
Mint mikor a zűrzavaros tettekből összeáll egy élet. Vagy a kósza gondolatokból egy életmű. Gyorsabban dobog a szíve, szinte észre sem veszi a szokásos aritmiát.

Ekkor pillantja meg a pormacskát. Jó maroknyi porcsomó a szekrény alatt. Nagymama régen úgy mondta, "porcica", amíg Géza még kicsi volt. Azután pormacska lett, végül takarítani való kosz. Most mégis inkább mintha a régi, puha csodalény lenne itt. Ül a szekrény alatt. Időnként meg-megmozdul, ezt határozottan látni. Gézát nézi.

– Cicc! – mondja Géza bátortalanul.

Mit eszik egy ilyen? – kérdezi magát, de hiába, úgyszincs itthon semmi. Lehetne éppen, például kolbász, de bennem már úgysem marad meg semmi, tudod? Eszem, hányok. Akkor meg minek?

A macska nem válaszol, csak hunyorog.

Géza nagynehezen felül az ágyon. Elfárad bele, pihennie kell, talán egy órát is vagy többet. Össze-vissza kalimpál a szíve.

Tudom, hogy porrá leszünk, böki ki végül zavartan. És porból lettünk, nem csak te, én is. És nincs alkotó, aki megformálna! Csak por a porhoz, valahogy tapad, aztán ez lesz belőle. Tessék! Patetikusan mellbecsapja magát, ököllel. A részegek gesztusa, gondolja magában.

A macska mereven, figyelmesen nézi. Mintha kihúzná magát, nagyobbna tűnik, mint az imént. Talán csalóka a fény és árnyék játéka, de mintha az ülő embernél is magasabb volna. A szobát kettéválasztó fénypászma rácsok lassan elvonulnak, követve a nap járását. Semmi nem marad Géza és a ragadozó közt, csak a puha, sűrűsödő homály. Az állat óvatosan megindul, lassan, a fal mentén. Géza foga vacogni kezd. Kit-e-katt, kattog az állkapocs. Macskaeledel, gondolja, de nem mer vigyorgni. Képtelen összeszedni magát. Az ágy szélébe kapaszkodik, nyirkos hideg járja át, nedvesnek érzi a lepedőt is. Nem látja jól, nem tudja megkülönböztetni a sötétszürke formát a fekete háttértől.

Előrehajol, hogy jobban lásson. A macska is előrehajol. Nagy háta felpúposodik. Ugrani készül.